

1865-1933» (αντίστοιχα, τεύχ. 13, σ. 49, τεύχ. 14, σ. 112-113), «Η κρίση του καπιταλισμού και ο Νίτσε», «Η σωκρατική και η τραγική στάση απέναντι στη ζωή» (τεύχ. 15, αντίστοιχα στις σ. 177-179 και 142-147). Ο Γ. Θεοδοκάς (εκτός από τις κριτικές του για τον Κοσμά Πολίτη, τον Κ. Ουράνη, την Τατιάνα Σταύρου και τον Στέλιο Ξεφλούδα) γράφει τα άρθρα: «Ο Μπερντιέφ και η ρωσική επανάσταση» (τεύχ. 13, σ. 50) και «Η νέα λογοτεχνία» (τεύχ. 13, σ. 11-17), στο οποίο τη συγκρίνει με την παλιά (Μπαλζάκ, Σταντάλ, Ντίκενς), ενώ στο κείμενο «Πολιτικά ιδανικά» διατυπώνει τη θέση του στο επίμαχο αυτό θέμα (τεύχ. 14, σ. 57-61).

Αξιοσημείωτα είναι και τα ελεύθερου στοχασμού κείμενα: «Σημειώσεις» (τεύχ. 14, σ. 76-77) του Στ. Ξεφλούδα και «Παρενθέσεις» (τεύχ. 15, σ. 170-171) του Γ. Σαραντάρη.

«Νέα Ζωή»

Η *Νέα Ζωή* εκδίδει επίσης άλλα τρία τεύχη το 1934 έως τον Μάρτιο (τεύχ. 3/6). Πρόκειται για βραχύβιο περιοδικό, αφού εξέδωσε συνολικά έξι τεύχη, τρία το 1933 και τα άλλα τρία το 1934.

Στη συνέχεια των όσων βιβλιογραφήσαμε από τα κείμενα του πρώτου έτους της *Νέας Ζωής*, να συμπληρώσουμε: το άρθρο του Γ. Δ. Δασκαλάκη «Εθνική και διεθνής τέχνη» (τεύχ. 1/4, σ. 25-30) και τη μελέτη του Γ. Κ. Βλάχου «Ο Δροσίνης και οι κριτικοί του» –που αντιδικεί με την Άλκη Θρύλο για αντίστοιχο άρθρο της στο *Σήμερα*– από όπου αποσπώ τα ακόλουθα:

[...] Εκείνο τέλος που κάνει ξεχωριστή εντύπωση είναι ότι τον κατηγορεί ως συντηρητικόν και, όπως φαίνεται, αυτός είναι και ο λόγος της ολοκληρωτικής αρνήσεως της αξίας του.

Πρώτα-πρώτα προοδευτικότης δε θα πει απλά: *άρνηση*, αλλά και *δημιουργία*, η δημιουργία όμως έχει ανάγκη από το πολύτιμο υλικό που προσέφεραν άνθρωποι σαν τον Δροσίνη, παρ' όλες τις ελλείψεις που πραγματικά θα μπορούσε να του καταλογίσει κανείς. [...]

Τεύχ. 2/5, σ. 52-57

Για να μη θεωρηθεί ότι το περιοδικό στα λίγα σχόλιά του μένει 'εκτός νυμφώνος', θα αντιγράψωμε το σχόλιο που έχει τίτλο «Τίς πταίει», με το οποίο εγκυβεύει το περιοδικό *Επιστημολόγο*¹³ για λανθασμένες πληροφορίες.

13. Δεν το έχω δει.

